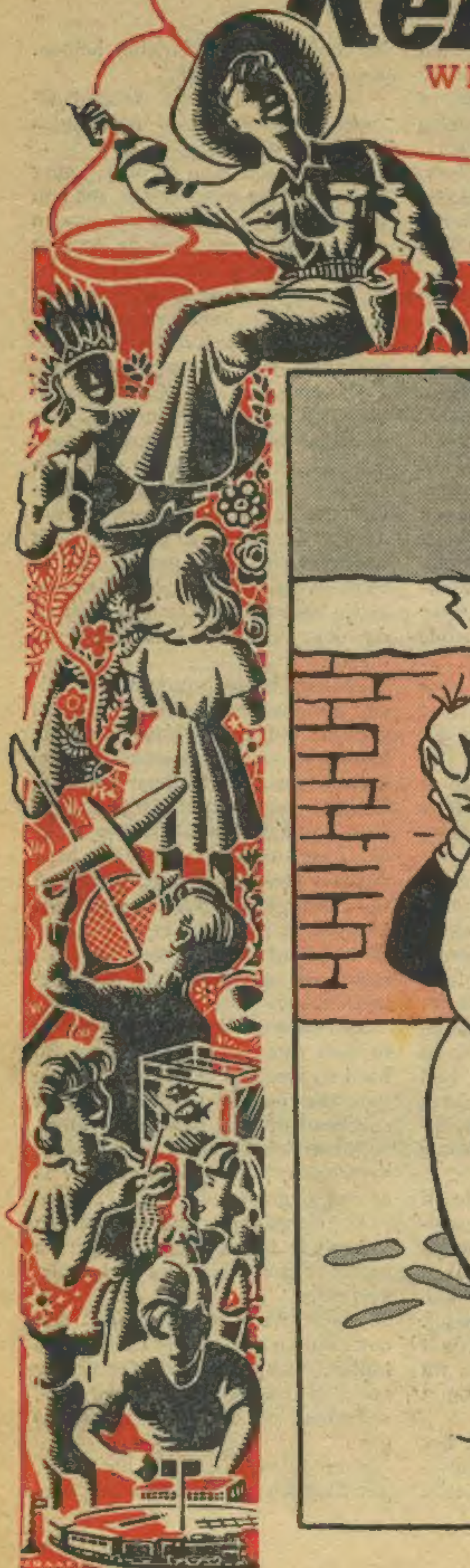
De Panorama Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 2 — 9 JANUARI 1954

„GOEDEMORGEN, MEVROUW!"

AMINDA, HET NIEUWSGIERIGE

Aminda's moeder was weduwe, en had het heel arm. Daarom was zij heel blij, dat haar dochter in dienst kon komen bij Giafar, een van de rijkste kooplieden van de stad. Aminda voldeed goed, want ze was handig, beleefd, ijverig en gewillig en daarbij eerlijk als goud. Maar ze was ook erg nieuwsgierig en hield er van in kasten en laden te snuffelen. Haar meesteres had haar al enige keren betrapt en er haar dan op gewezen, dat dit niet paste. Aminda had dan telkens beloofd, het niet meer te zullen doen, maar wat later was het weer hetzelfde. Tot op zekere dag mevrouw het moe werd en zei, dat ze, als het nu weer gebeurde, onmiddellijk moest vertrekken.

„Je moet weten dit zijn geheime sloten."

Een paar dagen later was Aminda alleen thuis. Giafar was op reis en zijn vrouw en de andere bedienden moesten even uit. Aminda was in een kamer bezig. Het was warm; ze voelde zich wat moe en ging op een divan liggen. Ze mocht immers wel even wat uitrusten....

Toen toog ze aan het werk. Er stond een grote kleerkast in de kamer. Aminda merkte, dat hij niet gesloten was. Dat gebeurde nooit, maar het was zeker vergeten.... Aminda kreeg zin eens in de kast te kijken.... Ze dacht wel aan de waarschuwing maar.... mevrouw zou zo gauw niet terug zijn en er dus niets van te weten komen....

Ze deed de kast open. Wat een fijn linnen en wat een zijde en fluweel....! In een lade bevond zich een leren met zilver versierd doosje; daar lagen zeker juwelen in.... Die wou ze weleens zien.... Ze nam het doosje uit de lade, drukte op een knopje, het deksel ging open en de inhoud schitterde haar tegen: een paarlen halssnoer, twee gouden armbanden met edelstenen versierd, een paar prachtige oorhangers, gouden ringen.... o, het was verrukkelijk....! Geen ogenblik dacht Aminda er aan, zich iets van die sieraden toe te eigenen. En ze verlangde er ook niet naar; dat was immers niets voor haar. Maar ze wou ze toch weleens even aandoen en kijken, hoe ze haar stonden.... Zo gedacht, zo gedaan.

Enige minuten bleef ze zo zichzelf bewonderen. Nu zou ze die kostbare dingen maar weer wegdoen.... Ze wilde ze losmaken. Maar.... wat was dat nou.... ze kon de sluitingen niet meer openkrijgen. En wat ze ook deed, het ging niet.... Of ze al drukte en duwde en trok en draaide.... het hielp niets.

Aminda was buiten zichzelf van angst. Over een half uur verwachtte ze haar meesteres terug.

Wat te doen?.... Daar viel haar iets in. Een paar straten verder woonde een goudsmid, bij wie ze weleens voor Giafar een boodschap had gedaan. Misschien kon die haar helpen. En als ze gauw voortmaakte, kon ze nog vóór mevrouw kwam weer thuis zijn.

Haastig haalde ze haar tasje en liep, zo vlug ze kon, naar de goudsmid. Ze trof hem in zijn werkplaats en hij keek vreemd op, toen ze daar, zo uitgedost, binnenkwam.

„Hoe heb ik het nou?" zei hij.

Schreiend vertelde Aminda, wat ze gedaan had en waarom ze nu hier gekomen was. De goudsmid lachte hartelijk.

„Ja, ja," zei hij, „zo gaat het met meisjes, die ijdel en nieuwsgierig zijn. Maar wees maar niet bezorgd, ik zal je dadelijk helpen. Kom maar eens hier."

In een ogenblik tijd waren halssnoer, armbanden en oorhangers losgemaakt.

„Zie zo, dat is al in orde," ging hij voort. „Je moet weten, dit zijn geheime sloten en als je het geheim er van niet kent krijg je ze niet open, al werk je nog zo lang."

Aminda deed de sieraden in haar tasje, dankte hem vriendelijk en haastte zich naar huis terug. Ze was maar wat blij, dat ze er zo goed afgekomen was.... Maar opeens, bij het omslaan van een hoek van de straat, bleef ze verschrikt staan. Wat zag ze daar? Bij de deur van Giafar's woning stond haar meesteres en bij haar stond een politieagent, met wie ze in druk gesprek was. Tegelijk viel haar in, dat ze straks verzuimd had, het juwelenkistje weer in de kast te bergen en de deur van de kast dicht te doen....

Aminda begreep onmiddellijk alles: Mevrouw was, vroeger dan ze gedacht had, thuisgekomen, had de kast open en het juwelenkistje op de tafel gevonden en haar kostbare sieraden gemist. Natuurlijk had ze toen dadelijk aan diefstal gedacht en, daar Aminda weg was, haar voor de dievegge gehouden; ze had toen een politieagent geroepen en besprak nu met hem het geval.... Ze hadden haar nog niet bemerkt, maar elk ogenblik kon dat gebeuren....

Een onbeschrijfelijke angst maakte zich van Aminda meester. Zo hard ze kon liep ze naar het huisje van haar moeder en liet zich daar snikkend op een bank neervallen.

„Maar, kind," vroeg haar moeder verschrikt, „wat scheelt er aan? Is er een ongeluk gebeurd....?"

Het duurde enige tijd, eer Aminda voldoende bijgekomen was om in afgebroken zinnen alles te kunnen vertellen.

„Maar, Aminda, hoe kon je dan ook zo dom zijn? Of je nu al zit te huilen, daar komen we niet verder mee," zei haar moeder. „Hoor eens, we zullen samen naar je meesteres gaan."

Aminda vond dat ook het beste. Juist wilden beiden de woning ver-

MEISJE

Oosters verhaal
door J. Toebosch

laten, toen de deur ruw werd opengestoten en een bars uitziende politieagent binnenkwam.

„Hier met dat tasje!" riep hij, zodra hij het meisje zag en rukte het haar uit de hand. „Ha! Daar hebben we de sieraden! Nu kun je niet ontkennen, dat je ze gestolen hebt!"

„Mijn dochter heeft ze niet meegenomen om ze te houden," zei de moeder. „We wilden juist naar Giafar gaan om ze terug te brengen en uit te leggen, hoe het met die zaak zit."

„Denk je, dat je me dat kunt wijsmaken?" zei de agent. „Neen, je stond klaar om er samen met de buit vandoor te gaan en als ik een minuut later was gekomen, waren jullie weg geweest. Maar nu ga je met me naar de kadi."

„We hebben geen kwaad gedaan!" jammerde de vrouw. „We zijn eerlijke mensen! Geloof me toch, beste man, en laat ons vrij!"

„Wat je te vertellen hebt, kun je de kadi zeggen." zei de agent. „Ik heb daar niets mee te maken. Ik doe alleen mijn plicht. En nu vooruit en geen praatjes meer!"

Aminda en haar moeder begrepen, dat verder verzet niet baten zou en gingen dus gewillig mee.

Zo bereikte men het gerechtsgebouw. Trots op zijn vangst stapte de agent met de beide vrouwen binnen, bracht de kadi, die zich daar bevond, verslag uit en vertelde uitvoerig wat er gebeurd was.

Als bewijs van hun schuld legde hij het tasje met de sieraden op de tafel voor de rechter.

„Ge hebt goed gedaan, Sidi," zei de kadi. „Aan uw krachtig optreden is het te danken, dat de schuldigen zo spoedig zijn gevangengenomen. Zij worden veroordeeld om hun leven lang in een donkere kerker opgesloten te worden. Breng hen weg."

Juist toen de agent dat bevel wilde uitvoeren, klonk er luid geroep. Het was de stem van Giafar's vrouw:

„Maar, Aminda, wat zie ik? Lig je te slapen?"

Aminda schrok wakker. Ze lag op de divan en zag het lachende gezicht van haar meesteres. De eerste ogenblikken wist ze niet, hoe het met haar was.... Toen begreep ze, dat ze gedroomd had.

Dan barstte ze in tranen uit.

„Maar, Aminda, daar behoef je toch niet om te huilen. Het betekent immers niets...."

„Ach, mevrouw, als u eens wist, hoe akelig ik gedroomd heb. Ik ben nog helemaal van streek.... Ik...."

„Wat heb je dan gedroomd?"

„Ik zal het u zeggen, mevrouw. Maar u moet niet boos op me worden. Het was vreselijk." En nu vertelde zij het hele verhaal.

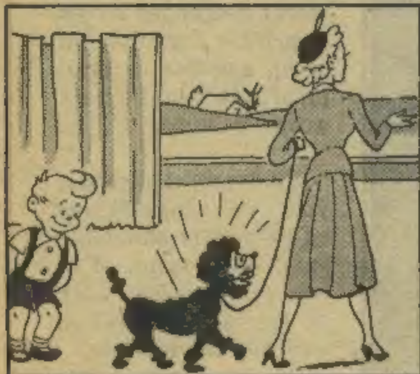
Haar meesteres lachte hartelijk. „Nu, Aminda," zei ze, „ik hoop, dat die droom je voorgoed van je nieuwsgierigheid genezen heeft. Dan is het nog een gelukkige droom geweest. En ga nu maar rustig voort met je werk."

Toen ze later de geschiedenis aan haar echtgenoot vertelde, had ook hij er plezier in. Maar Aminda had haar nieuwsgierigheid voorgoed afgeleerd.

....maar ze wou ze toch wel eens even aan doen.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

KONING PLAAGGEEST

In Libye regeerde vele jaren geleden een gelukkig vorst. Zijn naam was Habuch II en hij was erg geliefd bij zijn talloze onderdanen. Hij had een prachtig paleis en een heel lief dochtertje, prinses Mathilde, waar hij dol op was. Tijdens zijn regering hadden de mensen werkelijk niets te klagen en iedereen was dan ook tevreden. Het land bloeide en er was bijna geen arme man te vinden in heel Libye. Eigenlijk had de koning maar één onhebbelijkheid: Hij plaagde graag. Nu was dit niet zo heel erg, want de meeste mensen houden daarvan. Maar koning Habuch kon er zelf helemaal niet tegen. Hij deed niets liever dan iedereen voor de gek houden, maar als iemand het waagde, hem of zijn enig dochtertje er eens tussen te nemen, waren zijn straffen niet mild. Dat kon hij eenvoudigweg niet hebben.

Juist daarom wilden de mensen het hem op de een of andere manier afleren. Maar dat was niet zo gemakkelijk, want een koning is nu eenmaal een belangrijk personage, dat je zo maar niet een lesje kunt geven.

Toen de koning nog een kleine jongen was had hij die „plaaglust" al. Zo was het bekend, dat hij eens de hof-jampot met rode verf gevuld had. Zijn vader, de oude koning Habuch I, besmeerde zijn boterham kwistig met het rode smeersel, in de vaste overtuiging, dat hij lekkere vruchtenjam ging eten. De ondeugende zoon lag te schuddebuiken van het lachen, toen hij hem zag knoeien. Zijn prachtige witte baard kwam onder de rode verf te zitten en hij kon zijn tanden haast niet van elkaar krijgen.

Ook had hij eens een muis in het

DE AALSCHOLVER EN DE VISSEN

LEERRIJKE LESSEN

Een oude aalscholver zat bedenkelijk te kijken aan de rand van een rivier. Het water was diep en hij was te oud om de snelle vis op zo'n diepte te verschalken. Dus zei hij tot de kreeft:

„Zeg eens aan de vissen dat de mensen volgende week de rivier zullen afstropen met hun netten."

De vissen raakten overstuur van het nieuws en de kreeft kwam terug bij de aalscholver om te vragen wat ze moesten doen.

„Nou," zei de aalscholver, „er is maar een uitweg. Ik weet een klaar water waar alle vissen ongestoord kunnen zwemmen. Maar ik moet hen er een voor een naar toe brengen, want er heen zwemmen is onmogelijk. De rivier is afgesloten. Er is haast bij."

Dat vonden de vissen goed en een voor een werden ze in de bek van de aalscholver overgebracht naar een kleine vijver met helder water van een voet diep. Nu had die oude aalscholver zijn zin, want hij had alle vissen voor het grijpen en hij kon ze een voor een oppeuzelen, zonder zich te haasten. Hij was verzorgd voor zijn oude dag.

Dom van die vissen, hè? Het waren toch ook maar vissen. Menselijke aalscholvers komen ook in het dagelijks leven voor. En in dat leven komt het er niet op aan door wie of door wat je in een hoek wordt gedrongen en genegeerd, maar het komt er op aan dat je helemaal NIET in die hoek wordt geduwd.

En daarom: opgepast voor de strooplikkers en de adders onder het gras, want eenmaal in hun greep, is het vaak te laat om de veilige weg nog te bereiken.

bed van zijn zusjes gestopt. De prinsesjes schreeuwden 's avonds moord en brand en de kleine deugniet had de grootste pret.

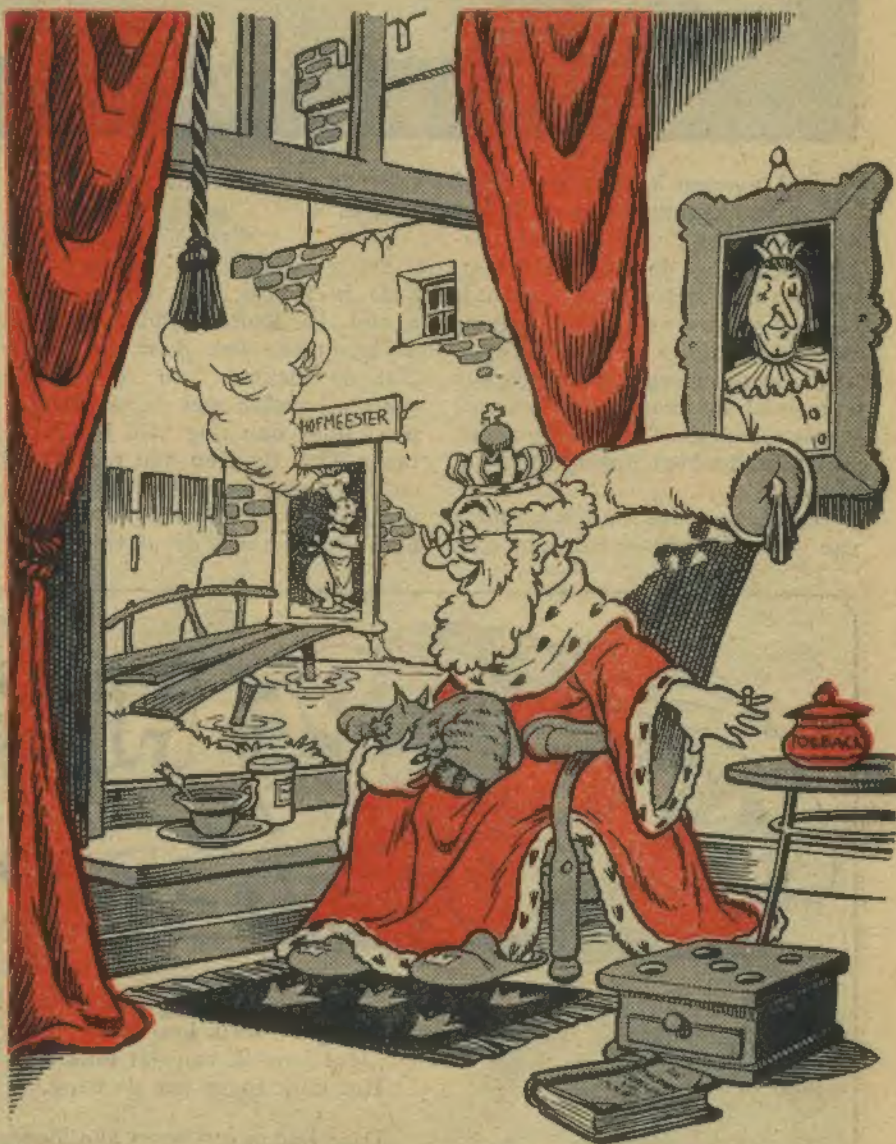
Toen hij later zelf koning werd, bleef het niet bij onschuldige grapjes. Op een dag vóór een grote ministerraad, waarvan hij voorzitter was, stak hij in iedere stoel een aantal spelden. De ministers leden de volgende dag vreselijke pijnen, maar durfden niets te zeggen, uit angst dat ze uitgelachen zouden worden. Zo liet de koning ook eens in alle steden en dorpen afkondigen, dat er oorlog was met een naburig land en dat alle mannen naar de hoofdstad moesten komen om hun land te verdedigen. Zij moesten zich opstellen op het grote plein voor het koninklijk paleis, waar ze dan verdere bevelen zouden krijgen. Het was een drukte van belang. Van alle kanten kwamen soldaten aangestroomd. Al gauw was het plein overvol en hoopte men zich op in de brede straten van de hoofdstad. Om elf uur zou de koning op het balkon verschijnen en de mannen toespreken. Iedereen wachtte in spanning. Het duurde uren en uren. Eindelijk, om drie uur 's middags, kwam er een heraut, die mededeelde, dat er helemaal geen oorlog was. De koning had alleen maar eens willen zien of ze allemaal wel kwamen. „Het was maar een grapje," zo eindigde hij. Het is te begrijpen, dat de mensen woedend waren. Zo iets was niet leuk meer. Met de grootste moeite kon een opstand voorkomen worden. Maar er moest wat gebeuren. Dit kon zo niet doorgaan. Wie weet wat de koning nog uit zou halen?

Er werden vergaderingen belegd. De ministerraad kwam in een geheime zitting bijeen om te overleggen. De burgemeesters loofden prijzen uit voor het beste voorstel. Het resultaat was niet geweldig: De een wilde de koning voor de grap een maandje afzetten. Een ander meende, dat de koning in de gevangenis gestopt moest worden. Een derde vond dat men aan zó'n koning niet hoefde te gehoorzamen. Maar al deze voorstellen werden verworpen. De mensen hielden te veel van hun vorst om hem zo zwaar te straffen.

Eindelijk gebeurde er iets.....

In de grote tuin achter het paleis lag een smalle gracht. Het bruggetje daaroverheen voerde naar de keukendeur. Alleen de hofmeester maakte er dagelijks gebruik van, wanneer hij de ronde deed om alles te controleren.

Het bruggetje was in de jaren erg versleten, zodat het nu een wankel gevalletje was. Op zekere dag kreeg de koning weer een van zijn ideeën. Hij zou die hofmeester er eens lekker tussen nemen. Gewapend met een stuk ijzer ging hij naar het bruggetje en legde de planken zó los, dat de hofmeester, bij de eerste stap, die hij er op zou wagen, in de gracht moest tuimelen.

Daarna ging hij voor het raam zitten om de uitwerking van zijn grap te kunnen zien. Hij had daar ongeveer een uur gezeten, toen er bezoek voor hem werd aangediend en hij zijn plaatsje bij het raam moest verlaten.

Hij was het hele geval al weer vergeten, toen zijn dochtertje bewusteloos en kletsnat binnengebracht werd. Zij had een wandelingetje in de tuin gemaakt en wilde over het bruggetje naar de keuken gaan, om te kijken, wat de kok die dag klaarmaakte. Niets vermoedend stapte zij op de losse plank en viel met een plons in de gracht. De hofmeester, die net kwam aanlopen, hoorde haar gillen en kon haar nog bijtijds redden....

Het prinsesje was gelukkig weer gauw bekomen van de schrik en de hofmeester kreeg een fikse beloning.

Maar de koning zwoer plechtig, dat hij nooit meer iemand voor de gek zou houden. En hij heeft woord gehouden.

Die Wonderlijke lelijke Vleermuis

Veel mensen hebben een hekel aan vleermuizen en ze zijn er zelfs heel bang voor. Je weet natuurlijk wel hoe dat komt! Dit wonderlijke dier ziet er wat lelijk uit. Meisjes en vrouwen menen, dat de vleermuizen je in de haren vliegen en de boeren meenden vroeger, dat ze ongeluk aanbrachten en het spek uit de schoorsteen weghaalden, dat ze daarin hadden opgehangen om te roken.

Daar is natuurlijk allemaal niets van waar. Je behoeft helemaal niet bang te zijn voor dit zeer nuttige diertje.

De vleermuis eet insecten en zelfs heel veel. Dat doet ze bij avond. Bij avond fladdert ze met wijdgeopende bek door de lucht. Met de vleugels kan ze voelen, zoals wij voelen met de vingertoppen. Maar dan nog veel beter en fijner. Ook de oren zijn erg groot en zeer gevoelig. Als er maar een mugje door de avondlucht zoemt, hoort de vleermuis dit al. Ook voelt ze dadelijk dat er bijvoorbeeld een draad of een touw gespannen is. En al ziet ze deze in het donker niet, voelen doet zij ze wel. En ze fladdert nergens tegenaan.

Overdag hangen de vleermuizen te slapen aan de balken van een oude schuur. Ze hangen met de kop naar beneden en houden zich met de pootjes vast. Dat zouden wij niet kunnen.

Ook 's winters doen ze dat, want de vleermuis houdt een winterslaap.

DOOR JANE HEILOO

Er was eens een kabouter,
Hij heette Diederik.
En op een hele kwade dag,
Kreeg Diederik de hik.

De andere kabouters,
Die rolden om van schrik.
Het was dan ook zo'n gek gehoor,
Die hik van Diederik.

„Houd op, jullie schavuiten!"
Riep Diederik boos uit,
„Die hik-hik-hik is niet zo leuk,
Hik.... wat een raar geluid."

„Wat moet ik hik.... beginnen?"
Vroeg Diederik heel bang.
„Hoe kom ik van dat hikken af?
Het blijft maar aan de gang."

Daar kwam een wesp aanvliegen.
Hij prikte Diederik.
Die schreeuwde plotseling van au,
Zijn neus werd vrees'lijk dik.

De wesp had hem geholpen,
Al was 't dan ook een schrik.
Die prik deed Diederik wel zeer,
Maar zo verdween zijn hik.

Heel veel vleermuizen gaan net als veel vogels tegen de winter weg om een geschikt winterverblijf op te zoeken.

Zo blijven bijvoorbeeld heel veel vleermuizen de winter over in de vele holen en grotten in Zuid-Limburg. Daar hangen ze soms met duizenden bij elkaar.

In ons land komen ongeveer vijftien soorten vleermuizen voor. De meest bekende is de zogenaamde hoefijzerneus. Meer naar het zuiden leven er meer en groter. Dit houdt verband met de warmte. Hoe warmer het wordt, hoe meer insecten er zijn en hoe beter de vleermuizen voedsel kunnen vinden.

In de voorzomer worden de jonge vleermuisjes geboren. Dit gebeurt in de Limburgse grotten op bepaalde plaatsen. De vleermuismoeders zorgen goed voor de jongen en leren hun ook insecten vangen. Zes weken lang bijvoorbeeld gaan de jongen mee op insectenjacht. Ze houden zich dan vast aan de haren van moeder en fladderen zo mee de avondlucht in.

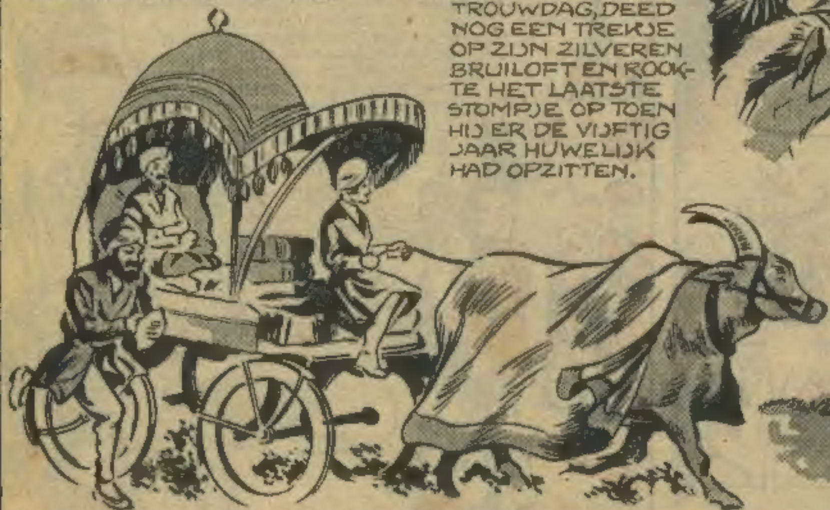
J. B. M. v. d. Belt

ONZE WONDERE WERELD

ALS OUDSTE HANDSCHOEN TER WERELD WORDT DIE VAN KONING TUT BESCHOUWD, DIE 3300 JAAR GELEDEN REGEERDE.

DE VELALA'S UIT INDIË STENOGRAFEREN AL LOPENDE. ZE SCHRIJVEN HUN NOTITIES OP PALMBLADEREN EN WORDEN PER KILOMETER BETAALD.

EEN ZEKERE CORNELIUS DEN HARTOG DEED VIJFTIG JAAR LANG OVER EEN EN DEZELFDE SIGAAR. HIJ STAK ZE AAN OP ZIJN TROUWDAG, DEED NOG EEN TREKJE OP ZIJN ZILVEREN BRUILOFT EN ROOKTE HET LAATSTE STOMPJE OP TOEN HIJ ER DE VIJFTIG JAAR HUWELIJK HAD OPZITTEN.

KONING UDUMBARA VAN SIAM LIET DIT MONUMENT OPRICHTEN OP DE PLEK WAAR HIJ ALS JONGETJE ZIJN EERSTE MELKTANDJE VERLOOR.

Het GEHEIM van de BLA

ANKE ROODHUID

DE BOER, DIE

„Maar dat heb ik nog niet gevonden," zei Kobal bedroefd.

De bewoners van het land aan de voet van het gebergte leden bittere armoede. Voor het merendeel waren zij eenvoudige ambachtslieden, die allerlei dingen maakten, welke dan in de steden werden verkocht.

Maar omdat er in die steden vele moderne fabrieken waren gebouwd, die hun producten vlugger en goedkoper konden afleveren, werd de belangstelling voor het werk van de ambachtslieden steeds minder. Langzaam maar zeker begon de armoe te knagen en op de duur konden de arme lieden zelfs geen droge boterham meer verdienen.

De ongerustheid bij de bevolking werd zo groot, dat er een aantal afgevaardigden naar de koning werd gestuurd met het verzoek een oplossing voor deze nare toestand te bedenken.

„Ja," zei de koning, toen hij het hele verhaal vernomen had, „dat is niet zo mooi. Daar moet iets op gevonden worden. We kunnen die mensen toch niet laten verhongeren." De koning beloofde, dat hij zijn aandacht aan deze zaak zou besteden en dat de bevolking spoedig meer van hem zou horen.

Vol goede moed keerden de afgevaardigden naar hun land terug en wachtten daar op het advies van de vorst. Deze liet al zijn raadsheren bij zich komen en sprak langdurig met hen. Hij liet zich inlichten over de grond, waarop de arme mensen woonden, en toen hij vernam, dat deze wel vruchtbaar gemaakt kon worden, was zijn besluit reeds genomen.

Op zekere dag reed de vorst in zijn gouden koets naar het land aan de voet van het gebergte. Terstond stroomden de mensen samen en zij luisterden aandachtig naar wat de koning te zeggen had.

„Nou moeten jullie eens goed luisteren," zei hij. „Van jullie ambachten kunnen jullie niet langer leven. Daarom lijkt het me beter, dat jullie boer worden en op het land gaan werken. Ik zal er voor zorgen, dat er mest en zaad komt en dan zal het land spoedig zoveel opleveren, dat jullie van de opbrengst ruimschoots rond kunnen komen."

De bevolking voelde natuurlijk wel iets voor het plan van de koning.

Vol goede moed gingen de mensen aan het werk. Behalve de oude Kobal, die niet zo gauw tevreden was. Hij ging naar de koning en vroeg of deze hem precies wilde vertellen wat zijn stukje land zou opleveren.

De vorst lachte eens en sprak: „Als jij goed je best doet, zal dat stukje land van jou je goud opleveren. Je zult er nog rijk van worden, geloof dat maar."

„Dan doe ik mee," zei Kobal, die eigenlijk altijd overal tegen was.

Hij lette niet meer op de andere mensen, pakte een schop en begon achter zijn huis in de grond te spitten. Nu kwamen er verschillende heren van het hof, die wisten hoe een boer het land het best kon bewerken. Zij gaven de mensen goede raad en dezen volgden die natuurlijk op. Behalve Kobal. Die wist het natuurlijk weer beter. Hij groef aan één stuk door en dacht telkens aan de woorden van de koning: „Als je goed je best doet, zal dat stukje land van jou je goud opleveren." De mensen lachten maar eens om de dwaze Kobal en werkten hard op hun eigen land.

HET BETER WIST

Wanneer Kobal even van zijn werk opkeek, zag hij dat de anderen ook aan het spitten waren. Maar zij gingen lang niet zo diep en gooiden het zand alleen maar om. Sommigen hadden daar zelfs een groot werktuig voor. Dat noemde men een ploeg.

Ach, dacht boer Kobal, laat ze maar knoeien. Ze weten niet beter. Nee, dan ik. Ik zal hier goud uit de grond halen. En Kobal spitte verder. Spitte van de ochtend tot de avond, wanneer hij met pijn in zijn rug naar bed ging. Zo gingen de weken en maanden voorbij. En de domme man stond nog steeds iedere dag met zijn schop op het land. Daar hij wat gespaard had, kon hij voorlopig nog eten kopen, zodat hij geen honger hoefde te lijden.

Intussen waren de andere bewoners al maandenlang klaar met spitten. Zij hadden hun land reeds bezaaid met graan en in het voorjaar kwamen de eerste sprietjes boven de grond. Dat was een reden om groot feest te vieren en dat deden zij dan ook. Behalve Kobal. Die ging eens kijken naar de sprietjes, haalde zijn schouders op en zei: „Ach, dat is niks dan onkruid, dat heb ik ook. Geloof maar niet, dat je daar brood van kunt bakken. Wacht maar, als ik straks mijn goud gevonden heb, ben ik de rijkste man van het land. Misschien zelfs nog rijker dan de koning." Maar dat duurde allemaal langer dan Kobal gedacht had. En toen het zomer was, had hij nog steeds geen snippertje goud gevonden. Elders op het land stond het hoge graan als lange gouden stengels te wiegen op de wind en toen de boeren het koren gingen maaien, riepen ze naar Kobal: „Kijk, dit is het goud van het land, goudgeel graan, waar wij brood van bakken."

„Jullie laten je voor de gek houden," zei Kobal en hij spitte nog steeds iedere dag dieper in de grond achter zijn huis. Op een dag begonnen de boeren het graan op grote wagens te laden. Ze brachten het naar schuren, die in aller ijl waren gebouwd. Alles voorlopig op kosten van de koning. Later zouden de mensen het wel weer terug moeten betalen, maar voorlopig konden ze tenminste voort. Van de schuren ging het koren naar de molenaar, die het maalde, en dan naar de bakker, die er heerlijke verse broden van bakte. Het duurde niet lang of iedereen at brood van eigen bodem. En de vroegere ambachtslieden waren gelukkig. Behalve Kobal, die nog steeds naar het goud zocht en het maar niet kon vinden. Het ergste was wel, dat nu zijn spaarcenten zo goed als op waren en dat hij dus geen eten meer kon kopen.

door
F. VASEN

's Avonds liep hij vermoeid door het dorp en keek door de ramen bij de mensen op tafel, waar het heerlijke brood lag te pronken. Eens had Kobal zo'n verschrikkelijke honger, dat hij het niet langer kon uithouden en aan zijn buurman een stuk brood vroeg.

„Nee," zei de man, „dat gaat niet. Jij bent zo eigenwijs geweest om het beter te weten. Koop jij maar eten van het goud uit de grond."

„Maar dat heb ik nog niet gevonden," zei Kobal bedroefd.

„En ik ben bang, dat je het nooit zult vinden," lachte de buurman.

„Waarom niet? De koning heeft het zelf gezegd," zei Kobal.

„Dan moet je het zelf maar weten," sprak de buurman en omdat hij toch een goed mens was, gaf hij Kobal die avond een paar sneden brood.

De volgende dag begon de honger opnieuw te knagen en Kobal durfde niet weer om brood te vragen. Als een razende ging hij zijn tuin en zijn land nogmaals omspitten. Ook snuffelde hij in oude boeken, waar misschien beschreven was waar de goudschat zich bevond. Helaas, niets van dat alles.

De maanden verstreken en Kobal had zijn goud nog steeds niet gevonden. De boeren gingen weer ploegen om hun land klaar te maken voor de volgende oogst.

Toen kwam de winter. Er was een strenge winter voorspeld en iedereen moest er voor zorgen, dat het land tijdig in orde was.

In December vroor het dat het kraakte. De grond was overal keihard geworden en nu bleef er ook voor Kobal niets anders over dan rustig met de armen over elkaar te zitten en toe te kijken. De man was oud en mager geworden. Een paar boeren hadden hem al eens aangeboden, dat hij bij een van hen kon komen werken. Dan kreeg hij wel geen eigen land, maar dan had hij tenminste te eten. Maar nee, hoor. Kobal wilde niet luisteren en hield stijfkoppig vol.

Totdat op zekere dag bekend werd, dat de koning het eens zo arme land opnieuw wilde bezoeken om te kijken, wat de mensen er van gemaakt hadden. Overal werden de vlaggen uitgehangen en ondanks het koude weer bleef de koning langdurig op het land. Hij bezocht elke boerderij en sprak met de eigenaar. Zo kwam hij ook bij de oude Kobal, die bedroefd in een hoekje van zijn koude huisje zat. De koning had gehoord van de eigenwijze man en vroeg hem of hij het goud nog niet gevonden had.

„Nee, majesteit," zuchtte Kobal, „ik heb het niet gevonden."

„Je hebt het goud aan je neus voorbij laten gaan," sprak de koning en hij vervolgde: „Jij was niet tevreden met wat je geboden werd, je wilde meer hebben en dat loopt altijd verkeerd af."

Kobal knikte, ten teken, dat hij nu eindelijk inzag dat de koning gelijk had.

„Ik zal je nog één kans geven," zei de koning.

Voor het eerst sinds lange tijd verscheen er weer een lach op het gezicht van Kobal.

„Jij gaat met me mee," zei de vorst. „Op mijn landgoed moet je het boerenvak leren en als je het kent, mag je naar je land terug en krijg je hier ook je eigen land."

En zo gebeurde het. Na enkele jaren was Kobal een goede, ijverige boer, die tevreden was met wat hij had en het nooit meer beter wist dan de anderen!

De kleine knutselaar

EEN HANDIG THEEPOT-AANVATTERTJE

Deze theepotaanvatter is heel gemakkelijk te maken en je hebt er ook maar weinig materiaal voor nodig. Eerst maak je van het model, dat je hier op de juiste afmetingen ziet afgebeeld, een papieren patroon. Dit leg je op een lapje fluweel, vilt of flanel en je knipt het patroon nu *tweemaal* van de stof. Vervolgens knip je van een paar kleine, kleurige stukjes vilt het theepotje, het kopje en het melkkannetje. Deze leuke motiefjes hecht je met een fijn steekje op de beide delen, die je daarna tegen elkaar festonneert. De onderkanten festonneer je ieder afzonderlijk om. Boven op het theepotaanvattertje hecht je een zijden strikje of een gestrikt koordje als versiering.

EEN SCHAARETUI MET KERSTMOTIEVEN

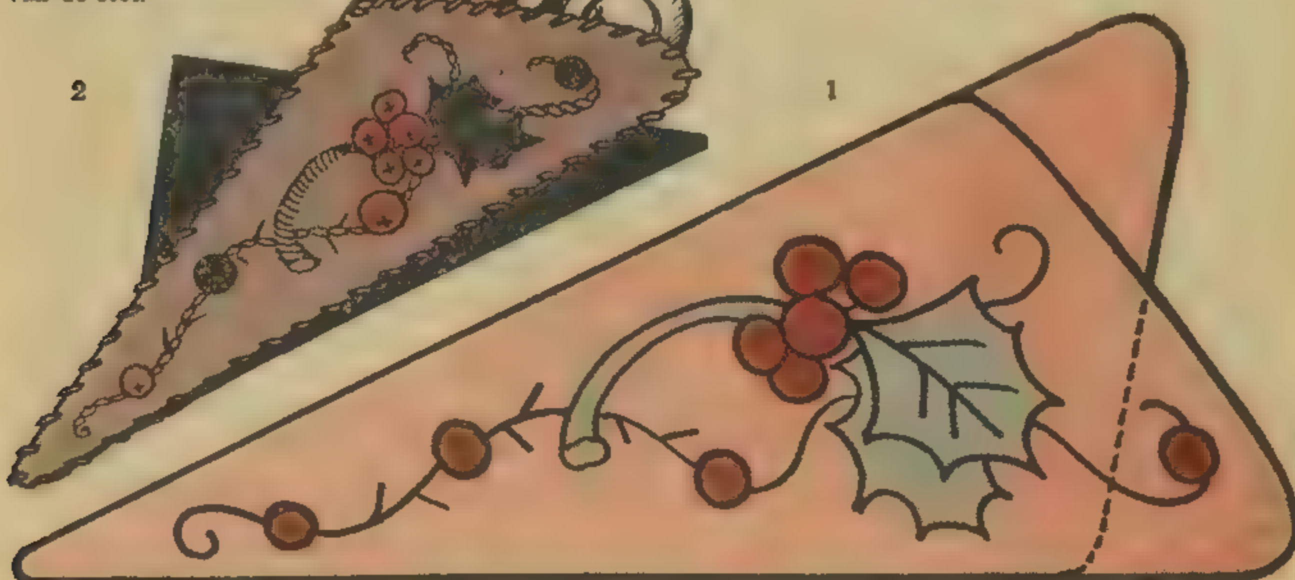
Dit praktische etui voor een klein schaartje bestaat uit twee gelijke delen. Je begint met tekening 1 op doorschijnend papier over te trekken en vervolgens knip je dit patroon uit, legt het op het vilt en knipt het tweemaal van de stof.

De hulstblaadjes knip je van groen en de besjes van rood vilt. Je naait ze met fijne steekjes op één der helften van het etui. De takjes borduur je met groene zijde.

Nu worden de beide etui-helften in tegenovergestelde richting tegen elkaar genaaid. Op afb. 2 kun je zien, dat ook de bovenkanten elk afzonderlijk worden omgezoomd.

2

1

RIJDEN MAAR....

Dit schommel-rijpaard is bestemd voor kinderen van twee tot zes jaar. Het is makkelijk te maken en tegen betrekkelijk lage prijs.

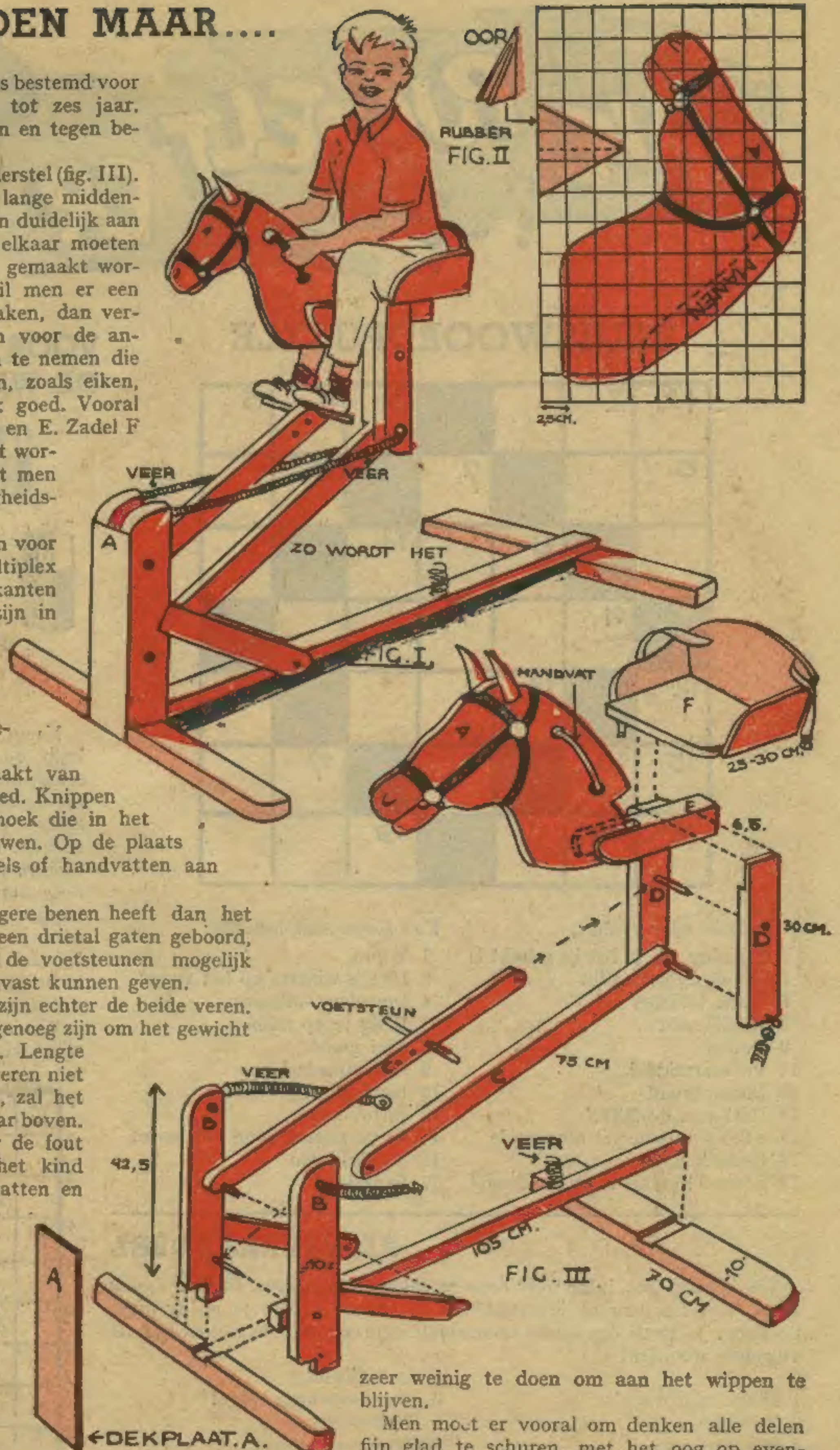
Men begint met het onderstel (fig. III). Twee dwarsbalken en een lange middenbalk. Model I en III geven duidelijk aan hoe de stukken aan en in elkaar moeten zitten. Dit onderdeel kan gemaakt worden van dennenhout. Wil men er een bruikbaar toestel van maken, dan verdient het aanbeveling om voor de andere stukken houtsoorten te nemen die tegen een stootje kunnen, zoals eiken, olm of es. Berken is ook goed. Vooral voor de delen A, B, C, D en E. Zadel F kan uit multiplex gemaakt worden. In de rugplank boort men twee gaten voor de veiligheidsriem (zie I).

Fig. II geeft het patroon voor de paardekop. Ook uit multiplex te zagen. Maat der vierkanten 2½ cm. Overige maten zijn in tekening III aangeduid. Paardekop wit, grijs of bruin schilderen. De manen er op schilderen of, als men over haar kan beschikken, opplakken.

De oren worden gemaakt van rubber. Binnenband is goed. Knippen in de vorm van een driehoek die in het midden wordt dichtgevouwen. Op de plaats spijkeren. Een paar beugels of handvatten aan weerszijden van de nek.

Daar het ene kind langere benen heeft dan het andere, zijn er in balk C een drietal gaten geboord, die het verwisselen van de voetsteunen mogelijk maken en toch altijd houvast kunnen geven.

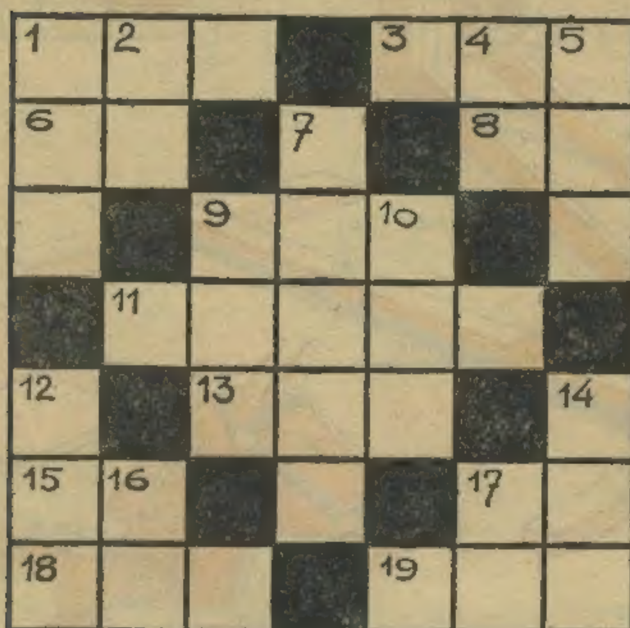
Het gewichtigste deel zijn echter de beide veren. Ze moeten immers sterk genoeg zijn om het gewicht van het kind te dragen. Lengte der veren 37 cm. Als die veren niet voldoende sterkte hebben, zal het paard niet terugwippen naar boven. U weet dus meteen waar de fout kan schuilen. Wanneer het kind vastgrijpt aan de handvatten en met de voeten op de steunen staat, tilt het terzelfder tijd het lichaam op. Het bakje wipt dan mee terug. Het verdient aanbeveling om op de lange balk van het onderstel ook een korte, maar stevige, rechtopstaande veer te zetten. Komt het toestel bij het neerkomen daar tegenaan, dan krijgt het een stevige opwaartse duw. Zodra het eenmaal op gang is gekomen, hoeft het kind slechts zeer weinig te doen om aan het wippen te blijven.

Men moet er vooral om denken alle delen fijn glad te schuren, met het oog op eventuele splinters. Keurig afwerken dus en beitsen of lakken.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Opening, die in het ijs gehakt is
3 Koud, onbehaaglijk
6 Sterk trekdier
8 Muzieknoot
9 Indien
11 Vervoermiddel
13 Boerenbrood
15 Deel van de Bijbel
17 Afkorting van per omgaande
18 Hemellichaam
19 Zoete lekkernij v. op het brood

Van boven naar beneden:

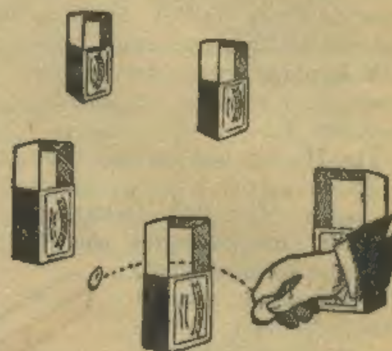
1 Woud
2 Ligt 's winters op het water
4 Ingenieur, afkorting
5 Krijg je op school
7 Niet groot
9 Lichaamsdeel
10 Kort, puntig baardje
12 Enzovoort
14 Diepe schaal, rond van vorm
16 Meisjesnaam
17 Familielid

KLINKERRAADSEL

We hebben het jullie weer eens gemakkelijk gemaakt. In deze figuur staan alle klinkers al ingevuld van de woorden, die je er in moet plaatsen. Je hoeft dus alleen de medeklinkers nog maar te zoeken van de volgende woorden:

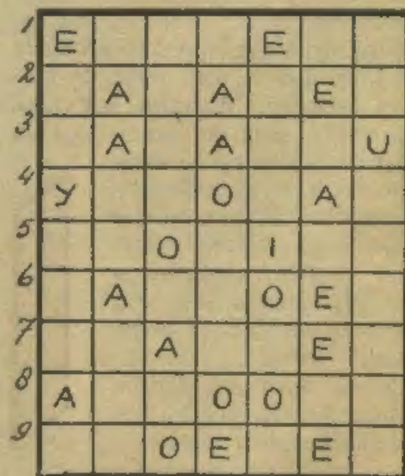
1 Diefachtige vogels
2 Vruchten
3 Regenscherm
4 Zie je 's zomers graag komen
5 Avondkleding
6 Hoenderachtige vogel
7 Dagbladen
8 Overeenstemming
9 Meubels

VOOR DE WINTERAVONDEN

Neem vijf lege lucifersdoosjes, knip de bodems uit de bakjes, schuif deze een eind naar boven en zet ze recht op tafel. Elke speler neemt een klein en een groot schijfje. Men tracht nu het kleine schijfje door middel van het grote door het open „poortje" te laten wippen. Dit mag alleen vanaf de voorzijde gebeuren. Men telt op hoeveel beurten een speler nodig heeft om zijn klein schijfje door alle vijf de poortjes te wippen.

Wie de minste beurten heeft, wint natuurlijk.

VOOR DE KLEINEN

VRAAG- EN ANTWOORDSPEL

Maak het Ja- of het Neen-hokje zwart al naargelang je denkt dat een vraag moet beantwoord worden met „ja" of „neen".

Voor elke juist beantwoorde vraag, mag je tien punten tellen. Als je zestig punten haalt, heb je een voldoende. Zeventig punten is vrij behoorlijk; tachtig punten is best; negentig punten is zeer goed en tien.... nou, zou je dat wel halen?

		Ja	Neen
1	Een pinguin kan vliegen	☐	☐
2	Zeeleeuwen voeden zich met vis........	☐	☐
3	Bokking vangt men in de Noordzee	☐	☐
4	Viermaal zeven is evenveel als tweemaal negen	☐	☐
5	De wijzers van een polshorloge zijn even lang...............	☐	☐
6	Geel en blauw vermengd geven groen..	☐	☐
7	Juni heeft in een schrikkeljaar eenendertig dagen	☐	☐
8	De rechterkant van een schip heet stuurboord	☐	☐
9	De hoofdstad van Noorwegen heet Kopenhagen	☐	☐
10	In potlood zit wel voor de helft lood..	☐	☐
11	Piet Hein was een grote zeeheld.......	☐	☐
12	Grijs is een mengsel van rood en blauw..	☐	☐

GEEF MIJ EEN KAARTJE VOOR....?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Wenspuzzle

L O P E N
P A R E L
S P E E R
K A T E R
B E T O N
F R I T S
Z E G E N
K O N IJ N
L U I D E
R E E D S
B E U R S
G E W A S
B A J E S
B R A N D
K L A N T
A R R E N

Tweelingen

De nummers twee en drie.

Ons spreekwoord

Er een stokje voor steken.

Betekenis

Wanneer je aan het rijden bent en er legt iemand een stok voor je wielen, dan word je afgeremd en je kunt niet verder. Dat is de letterlijke betekenis. Wanneer je iets van plan bent te gaan doen en iemand zit je dwars zodat je dat plan niet ten uitvoer kunt brengen, dan kun je ook niet verder. Dat is de betekenis in figuurlijke zin: je kunt gewoon niet verder. Je bent verplicht het op een andere manier te proberen of de „stok" is zo stevig en dik dat je 't helemaal niet meer hoeft te proberen. Als je geneigd bent te veel herrie te schoppen in de klas, dan neemt de meester zijn maatregelen om die branieschoppers tot rede te brengen. Hij „steekt dan een stokje" voor hun plannetjes.

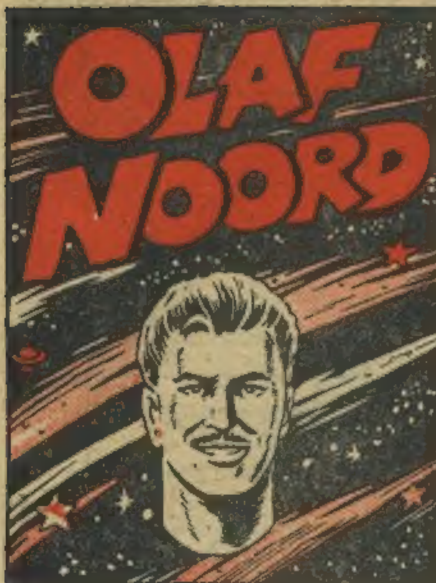
Invulpuzzle

S T A A R T
S C H O O N
B E H A N G
S T R O O P
B E R G E N
S P O K E N

In de dikomlijnde vakjes lees je: SCHOEN.

Rebussen

1 Kind
2 Lopen
3 Zonderling
4 Oogappel
5 Ministet

OLAF NOORD

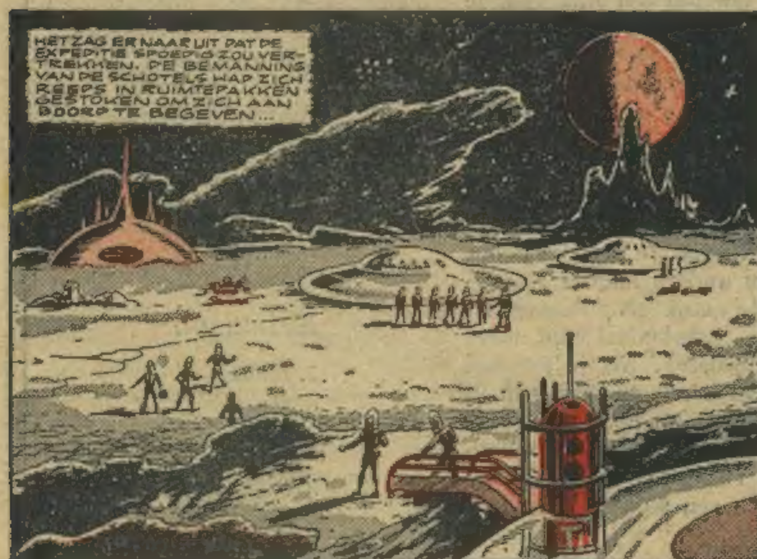

OLAF KEEK VERBAASD OP, TOEN HIJ PLOTSELING ZIJN NAAM HOORDE NOEMEN. MAAR ZIJN VERBAZING GING OVER IN BLIJDSCHAP. EEN OUDE VRIEND, DIE HIJ BIJ ZIJN VORIG BEZOEK AAN VENUS ONTMOET HAD, KWAM OP HEM TOEGELOPEN.....
ARDON! DAT IK JOU HIER OP DE MAAN MOET TREFFEN!
OLAF! JE KOMT ALS GEROEPEN!

ER WACHTEN ONS GROTE AVONTUREN, OLAF. SARVINIAS, DE GOUVERNEUR VAN DE PLANEET VENUS, HEEFT EEN EXPEDITIE UITGERUST OM NAAR DE PLANEET UVURAN TE GAAN. MAAR, KOM MEE. STRAKS VERTEL IK JULLIE DE REST WEL! DOE EERST DIE RUIMTEPAKKEN UIT, WANT DAARVOOR IS HET TE WARM IN DIT ONDERGRONDSE MAANVERBLIJF. DAARNA GAAN WE AAN DE MAALTIJD!

LATER...
JAREN GELEDEN VERTROKKEN ENKELE GROTE GELEERDEN NAAR DE GEHEIMZINNIGE WERELD UVURAN, OM TE KIJKEN OF ER LEVEN AANWEZIG IS OP DIE PLANEET. ZIJ KEERDEN ECHTER NIET TERUG, EN NU IS HET ONZE TAAK OM UIT TE ZOEKEN OF ER INDERDAAD LEVEN MOGELIJK IS EN MISSCHIEN VINDEN WE DE GELEERDEN TERUG....

WEER LATER MAAKTEN OLAF EN ARDON EEN WANDELING DOOR HET ONDERGRONDSE MAANVERBLIJF...
HIER STAAT EEN COMPLETE STAD ONDER DE GROND EN OP NOG ENKELE NEDERZETTINGEN NA IS HET DE ENIGE MOGELIJKHEID OM IN LEVEN TE BLIJVEN OP DE MAAN.
HET IS FANTASTISCH!
46-16

ONZE EXPEDITIE ZAL BESTAAN UIT HET RUIMTESCHIP VAN RIWAN EN TWEE NIEUWE TYPES VLIEGENDE SCHOTELS. KIJK, DAAR STAAT ER EEN. STRAKS WORDEN DE TWEE SCHOTELS NAAR DE OPPERVLAKTE VAN DE MAAN GEHESEN!

HET ZAG ER NAAR UIT DAT DE EXPEDITIE SPOEDIG ZOU VERTREKKEN. DE BEMANNING VAN DE SCHOTELS HAD ZICH REEDS IN RUIMTEPAKKEN GESTOKEN OM ZICH AAN BOORD TE BEGEVEN...

MAAR TWEE GEHEIMZINNIGE WEZENS BESPIEDDEN DE VOORBEREIDINGEN VAN DE EXPEDITIE....
DRU, DE VENUSMANNEN WORDEN TE BRUTAAL IN HET HEELAL!! WIJ ZORGEN DAT ZIJ UVURAN NOOIT BEREIKEN!
MIJOE, DE KEIZER DER DAZMANGS ZAL TEVREDEN ZIJN ALS HIJ HOORT DAT ZIJ VERONGELUKT ZIJN!
AB